

လမ်းမင်းမိုမို

ဟိုတုန်းက ... ရင်ခုန်သံ

(၁)

နေစောင်းကျသွားပြီမို့ အပေါ်က အမိုးကို လှန်ချထားလိုက်တော့လျှင် “ထု” ရဲ့ စပိုက်ကား ကလေးဟာ ရှေ့လေကာမှန်ကလွဲလျှင် အပေါ်ပိုင်း အမိုးပွင့်နှင့် တကယ့်ကို တလွတ်တလပ် ရှိသွား ပြီ။

ကားအမိုးကို လှန်ချကတည်းက ထာက သူမရဲ့ အလိမ်အနွယ်တွေနှင့် ခွေကောက်ကောက် ဆံပင်တို့ ကို ထိပ်သို့အားလုံး မြှင့်တင်စုပြီးမှ လိမ်ထုံးကာ အစကို ခေါက်ကလစ်တစ်ချောင်းနှင့် ဖိထား လိုက်ပြီးပြီ။ အခုတော့ လေတိုးလျှင် နားသယ်နားနှင့် လည်ကုပ်စပ်က ဆံနွယ်တစ်မျှင်နှစ်မျှင်လောက်ပဲ လွန်လူးလို့ ရတော့သည် ။

နို့မို့ရင်တော့ ဒီကားနှင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံးက ဆံပင်တွေအားလုံး ဖွာဆန်ကြဲကာ အတော်နှင့် ပြန်ပြီးသင် ရှင်းလင်းမရအောင် ရှုပ်ပွကုန်တော့မှာ လေ။ ထာက ကားမောင်းရင်း ဘေးခုံပေါ်တင် ထားသည့် နေကာမျက်မှန် ညှိနက်နက်ကို ကောက်တပ်လိုက်သည် ။

နေရောင်ကျသွားပြီးပေမဲ့ လေကတော့ တိုးသေး၍ မျက်လုံးတွေ စပ်လာပြီလေ။ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးအထိ မိုးမလင်းခင် ထပြီး တောက်လျှောက် မောင်းလာခဲ့တာ အတော်တော့ ပင်ပန်းသားရယ်ပင်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်လေးက တားမြစ်ကြိမ်းမောင်းတာ။

“နင်ဟာလေ ... ခေါင်းကြောကလည်း မာ၊ ဖြစ်ချင်ရင်လည်း အခုဆို

အခုဖြစ်ရမှ လုပ်ရမှ ၊ စိတ်ကမြန်မြန်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကြပ်ကြပ်စိတ်မြန် ဒုက္ခတွေ့တတ်တယ်ဟဲ့ သိလား။ ဘာတစ်ခွန်းမှ လဲ ပြောလို့ ဆိုလို့ မရ။ ပြောမရမှန်းသိသိနဲ့ လည်း ငါ့ကိုက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောနေမိတယ်။ ငါ့ကိုက လျှာရှည်ပါတယ်”

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိရင် ပြီးတာပဲ ဒေါ်လေးရယ်” လို့ ငရဲကြီးခံပြီး ထာက နှုတ်က ထုတ်ပြောမနေတော့။ ဒေါ်လေးကိုလည်း တကယ်သနားလို့ ပါ။ ထာတို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ဟာ ကိုယ့်သဘော ကိုယ်ဆောင် ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်စိုင်း။

ဒေါ်လေးကိုဆိုလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက်ထက် ပိုပြီး တရိုတသေ နေရာမထား။ မဟုတ်တာတွေ လုပ်မနေကြလို့ သာ။ ဆိုးတဲ့သူသာ ပါလာလို့ ကတော့ ဒေါ်လေးမပြောနိုင် မကိုင်တွယ်နိုင် စကားမအောင်ပုံနှင့် အဖတ်ဆယ်မရ ပျက်စီးမှာ ပင်။

ထာတို့ မောင်နှမသုံးယောက်လုံးဟာ ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးကြကာ ကိုယ့်မှာ အသိဉာဏ်ရှိတယ်၊ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်တတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျောင်းနိုင်တတ်ရယ်နှင့် ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းသာ ရပ်တည်လာကြတာပင်။

အပျိုကြီး ဒေါ်လေးဟာ အမြင်မတော်လျှင် သူ့စိတ်ဆန္ဒနှင့် မကိုက်ညီလျှင် တတွတ်တွတ် မြည်တွန်တောက်တီးတတ်ပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ လဲအရာမထင်ပါ။ ထာတို့ က အချိန်တန်လျှင် ကိုယ်လုပ် ချင်တာလုပ်သွားကြတာသာ။

အခုလည်း ဒီခရီးကို ဒီကိစ္စနှင့် တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းကာ သွားမည်ဆိုတာသိလျှင် ဒေါ်လေး အော်ဟစ်ပါသည် ။

“ဒီကိစ္စ ညည်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ညည်းသွားစရာကိုမလိုဘူး၊ ညည်းကိစ္စ

လည်း မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ ဒေါ်လေး၊ သိပ်ဆိုင်တယ်”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“အရမ်းဆိုင်တယ်”

“ညည်းသာ တစ်ဖက်သတ်ဆိုင်နေ၊ ဟိုမှာ ညည်းအစ်မက ညည်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး သတ်မှတ်လို့ ညည်းကို အသိတောင်မှ ပေးသလား”

“အသိမပေးဘူးလေ၊ မပေးလေ ထာတို့ ကလည်း ပိုသွားလေ”

“ညည်းအစ်မနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ပြန်လာရရုံပေါ့၊ ညည်းအစ်မနဲ့ ညည်း ပြဿနာကလည်း တက်ပြီးသား၊ အခုတောင် ခေါ်ကြ ပြောကြလို့ လား၊ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ပြဿနာထပ်တက်ရင် တစ်သက်လုံး ပြတ်ဖို့ ပဲ ရှိတယ်”

“ပြတ်လည်း ပြတ်ပေါ့”

“အေးအေးနေစမ်းပါ အထာရယ်၊ ဒီကိစ္စကို ညည်းသွားပါလို့ ညည်းမှာ လည်း အကျိုးမှ မရှိဘူး။ ဘယ်သူ့မှာ မှ လဲ ဘာအကျိုးမှ မရှိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ထွဲကို ချစ်သစ် ကိုယ်တိုင် လှမ်းပြောတာ၊ သူ့အမေက ဘာမှ အရေးမလုပ် အကြောင်းမကြားပေမဲ့ ချစ်သစ်က အရေးလုပ် အကြောင်းကြားထားတာ၊ ထွဲ တူမလေးကို ထာ ဘယ်လောက်ချစ်လဲ။ ဒါတောင် မမက ထွဲကို အကြောင်းကြားဖော် မရဘူး၊ ဒါစဉ်းစားစရာပဲလေ”

“ဘာမှ စဉ်းစားစရာမရှိဘူး၊ စိတ်များ ညစ်ပါရဲ့ အထာရယ်၊ သူ့သမီးသူ မင်္ဂလာဆောင်မဲ့ကိစ္စ၊ ညည်းနဲ့ က မခေါ်ကြတော့ ညည်းကိုမပြောဘူး၊ ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ညည်း ဘာတွေ အပိုတွေ လျှောက်စဉ်း စားနေတာလဲ

“ချစ်သစ်က ခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ အများကြီး အပျိုလုပ်လို့ ရသေးတယ်၊ ဒီအရွယ်မှာ ပေးစားလိုက်တယ်ဆိုတာ ချစ်သစ် ဆန္ဒမှ ပါရဲ့ လားလည်း မသိဘူး၊ သူ့ဝါသနာအတိုင်း စပ်ဟပ်ပြီး အတင်းအကျပ် ပေးစားတာဖြစ်ဖို့ က များ နေတယ်”

“ကဲ...အဲလိုပဲ ဖြစ်ပါစေဦး၊ သူ့ဗိုက်ကထွက်တဲ့ သူ့သမီး သူပေးစားတာ ညည်းနဲ့ ဘာဆိုင် သလဲ။ ညည်း ဘာဝင်ရှုပ်နေစရာလိုလဲ”

“မရှုပ်ပါဘူး၊ ချစ်သစ် ဆန္ဒ မပါရင်တော့ ...”

“သူ့ဆန္ဒမပါရင် သူ့ဟာသူ ငြင်းလိမ့်မပေါ့”

“အို...ဒေါ်လေးက သိပ်နေစိမ့်တာပဲ၊ ချစ်သစ်က ဒေါ်လေးနဲ့ ဆိုရင် မြေးလည်း တော်ပါသေး တယ်၊ စိတ်လေး ဘာလေး ဝင်စားစမ်းပါ၊ အဲဒီမမဟာ သူ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ယောက်ျားယူသွားတိုင်း လူတကာကို အပျိုစင်ဘဝနဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေတာ မကြည့်နိုင်တဲ့ စိတ္တဖြစ်နေတာ”

“မထူးပါဘူး၊ ညည်းတို့ မောင်နှမတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုး စိတ္တဇချည်းပဲ၊ သူများကိုမှ သွား ဝေဖန်မနေနဲ့ ၊ အခုသွားမဲ့ကိစ္စဟာ ဘာအကျိုးမှကို မရှိပါဘူးအေ၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ကား မောင်းတက်သွားမယ်ရယ်လို့ ၊ တားပါရစေအေ မသွားပါနဲ့ ”

“သွားတာကတော့ သွားမှာ ပဲ ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ ကားမောင်းတာကလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ထာ ဘယ်နှခါ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ဖူးလဲ၊ ကျွမ်းပါတယ်”

“ကျွမ်းတာက ကျွမ်းတာ သတ်သတ်၊ လမ်း ကားပျက်နေရင်ရော”

“ရောက်ရာအရပ်မှာ ပြင်ရုံပေါ့”

“ပြောရဆိုရကို ကျပ်တယ်၊ ဟို ချစ်သစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ရူးပေါပေါမ၊ ညည်းကို များလှမ်းအကြောင်းကြားရသေးတယ်၊ သူ့အမေတောင် အကြောင်းမကြားတာကို”

“အို...ထာကလည်း ချစ်သစ်ကို ချစ်တယ်၊ ချစ်သစ်ကလည်း ထွဲကို ချစ်တာ ဒေါ်လေးအသိပဲ၊ သူ့အဒေါ်ကို သူ့မင်္ဂလာကိစ္စ ကာယကံရှင်က အကြောင်းကြားတဲ့ ဟာ ဒေါ်လေးက ဘာမကျေနပ် ဖြစ်နေလဲ”

“ပြဿနာတွေကို မြင်နေလို့ ဟေ့”

“အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ချစ်သစ် နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ကြပြီး လက်ထပ်ကြတာဆိုရင် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချ”

ဤသို့လျှင် ဒေါ်လေးနှင့်အချေအတင် အတိုက်အခံ ပြောဆိုငြင်းခုံ ကာ ထွက်လာခဲ့တဲ့ ခရီးပါ။ ခေါင်းမာသူမို့ ကိုယ့်အပြောနဲ့ ကိုယ်သာ ထွက်လာရပါတယ် ခရီးဝေး ကားမမောင်းတာကြာပြီ ဆိုတော့ တစ်ကိုယ်လုံးတော့ ညောင်းတောင့် နာကျင်နေပြီပင်။

ဆိုက်ရောက်ရမယ့် နေရာကို အမြန်ဆုံး ဆိုက်ရောက်ပြီး အေးမြတဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲက နွေးထွေးတဲ့ အိပ်ရာတစ်ခုပေါ် အမြန်ဆုံး ကျောဆန့် ပစ်လှဲချင်လှပြီ။

ဟိုကျ မမက ထွဲကို ကောင်းကောင်း မှ ဆက်ဆံပါ့မလား။ ထွဲကို မခေါ်မပြောတာ တစ်နှစ် ကျော်ပြီလေ။ သူက မခေါ်မှ တော့ ကိုယ်ကလည်း ဘာကိစ္စ ခေါ်ရမလဲ၊ မခေါ်ပါဘူး။ ဒီလို ခပ်စိမ်းစိမ်း စိတ်ကောက်နေကြတဲ့ ညီမဖြစ်သူကို သူ့အိမ်မှာ နွေးထွေးစွာမှ ဆီးကြို လက်ခံပါ့မလား။

အို... လက်မခံလည်း “ယိမ်းမြိတ်” တို့ က ဂရုမစိုက်။ မန္တလေးမြို့ကြီးမှာ တည်းခိုစရာ ဟိုတယ်တွေမှ ပေါမှ ပေါပါ။ တစ်နေရာရာမှာ တည်းခိုရုံပဲ။ ပိုက်ဆံပါသည် မှတ်ပုံတင်ပါသည် ပြီးပြီပေါ့။

ဒေါ်လေးပြောလည်း ပြောစရာ။ ထာတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ ကိုယ့်သဘောကိုယ် ဆောင် ကြပါသည် ။ မမကြီး သိမ်းမြညာသည် ထာထက် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်ကြီး၍ လေးဆယ့်တစ်နှစ်ထဲ ရောက်နေပါပြီ။ သွက်လက်ဖျတ်လတ် တက်ကြွကာ အရာရာတွင် ငါသိ ငါတတ် ငါဆရာမကြီး လုပ်ချင်သည့်ဒဏ်ကို ထာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခံစားခဲ့ရတာပါ။

ဒီတုန်းကတော့ ဆယ့်နှစ်နှစ်တောင် ပိုငယ်တဲ့ ထာဟာ ကလေးပီစီပု လုကွေးပေါ့။ မမအမြင်မှာ ထာဟာ အမြဲမလိမ်မိုး မလိမ္မာ။

ထာတို့ မေမေက ထာ့ကို မွေးပြီးကတည်းက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ကာ ထာ နှစ်နှစ် သမီးအရွယ်မှာ ကွယ်လွန်ရှာသည် ။ ဒီတော့ အစ်မကြီး အမိအရာ ဆိုတဲ့ သဘောသွားကလည်း ရှိသဖြင့် ထာဟာ ငယ်ငယ်က မမကို အမေလို ကြောက်ရ ရှိသေရပါသည် ။

သို့ပေမဲ့ မွေးရာပါ ဗီဇကလည်း ရှိသေးရာ ထာဟာ အရွယ်ရောက်လာလေ မမဆန္ဒနှင့် ကိုယ့် ဆန္ဒ မကိုက်ညီတာတွေ ရှာတွေ့ လာလေ။ တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းချည်းညိတ် ငုံ့ခံနားထောင်မနေချင်တော့လေ။ ထာကလည်း ထာဆိုသလို အရွယ်လေးရောက်လာသည် နှင့် အစွယ်လေး တဝင်းဝင်းနှင့် ပင်။

ဖေဖေက ထာ့ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ်ကျမှ ကွယ်လွန်ပါသည် ။ ဖေဖေဟာ လူအေး၊ ဘယ် သူ့ကိုမှ ဆန့်ကျင်တတ်တဲ့ သူမဟုတ်။ စီးပွားသာ ကျရှုံးရှာပြီး အချိန်တန်တော့ သေရှာသည် ။ ဘယ်သူ့ အပေါ်မှ

ဘာဩဇာမာလကာမှ မပေး။ သူ့ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်လေးကိုပင် တစ်ခါမှ မကြိုက်တာ မကျေနပ်တာ မရှိစဖူး။

ထက်မြက်သော သားသမီးသုံးယောက်ကိုလည်း ထူးထူးခြားခြား ဘာလမ်းညွှန်ချက် ဘာအမိန့်မှ တခုတ်တရ မပေးစဖူး။ ကိုကို ဆယ်တန်းအောင်ကာ တက္ကသိုလ်ဆက်မသွားဘဲ ရေကြောင်း သင်တန်း တွေသာ လိုက်တက် လက်မှတ်ယူနေတုန်းကလည်း ဖေဖေ ဘာမှ မစွက် ။

ဒေါ်လေးကသာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဘွဲ့လေးတော့ ယူပါဦးဟဲ့ “ရှိန်း” ရယ်လို့ မျက်ရည်စမ်းစမ်း တောင်းပန်ပေမယ့် ကိုကိုက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် နှင့်သူပင်။ ဒေါ်လေးစကား နားမထောင်။ လက်မှတ်တွေ အတော်စုံစေ့ အောင်မြင်ချိန်မှာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်သွားခဲ့တော့တာ။

ခုဆိုရင် ကိုကို “ရှိန်းမြသာ” ဟာ သင်္ဘောတစ်စီးမှာ ချိမ်အင်ဂျင်နီယာ။ ကမ္ဘာပတ်နေသည် ။ ရသည့်လခတွေ ညီမပျိုဖြစ်သူ “ထာ” ထံပို့၊ ထာ သုံးလိုရာသုံး၊ သူ့ဖို့ လည်း စီမံခန့်ခွဲဝယ်ခြမ်းထား။ ကိုကိုအသက်က သုံးဆယ့်ခြောက်။ လူပျိုကြီး။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှာ သင်္ဘောစ လိုက်သွားခဲ့သူ မို့ သင်္ဘောသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ အဲဒီအတွင်း နှစ်ကြိမ်သာ မြန်မာပြည် ပြန်လာဖူးပါသည် ။ ဒီ တစ်ကြိမ်သွားတာ လေးနှစ်ကြာပြီ။

အရင်က ခြောက်နှစ်မှ တစ်ကြိမ် ပြန်လာသူဖြစ်၍ ဤနှုန်းအတိုင်း ဆိုလျှင် ခုတစ်ကြိမ် နောက် ထပ်ပြန်လာဖို့ နှစ်နှစ်လောက်တောင် လိုနေပါသေးသည် ။ ကိုကိုကတော့ ယောက်ျားလေးမို့ မမက ကိုကိုကို ကိုင်တွယ်ပုံသွင်းမရပါ။ ဤအတွက် ထာ့ကို ကိုင်တွယ်ပုံသွင်းကာ အတိုးချ အုပ်ချုပ်ချင် သည် ။

ထာကလည်း မသိနားမလည်စဉ်က မျက်စိ ပေကလတ်နှင့် ခေါင်းညိတ်နားထောင်လိုက်နာခဲ့ ဖူးသော်လည်း သိနားလည်ပြီးမှ တော့ အရာရာမမ တစ်သဘောကို ဘယ်လိုက်နာဆောင်ရွက်တော့မလဲ။ ဤအတွက်ကြောင့်ပဲ မမနှင့် ထာ စိတ်ဝမ်းကွဲရတာ။

ထာကတော့ ထာ့ကိုယ့်ထာမို့လား မသိ။ မမနှင့် မခေါ်သည့်ကိစ္စ၌ ထာ လွန်တယ်မထင်။ မမ ပဲ လွန်တယ်ထင်သည် ။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ ဘဝတစ်သက်သာ ရေးရာကို တစ်စုံတစ်ဦးဟာ ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်လို့ ရသလား။ ဘယ်ရလိမ့်မလဲနော်။ အဲသလို မရတဲ့ အတွက် မမထာ့ကို စိတ်ဆိုး ချင်ဆိုး၊ မခေါ်ချင်လည်း မခေါ်နဲ့ ။

ထာသည် လည်း ကိုကိုလှမ်းပို့တဲ့ ပိုက်ဆံကို ထိုင်စားသောက် သုံးဖြုန်း အလကားနေတဲ့ လူ မမယ် မဟုတ်။ ဖေဖေမဆုံးခင်ကတည်းက ထာက ကိုယ်ပိုင်ကျောက်မျက်ရတနာ လက်ဝတ်လက်စားလုပ်ငန်း တည်ထောင်ထားခဲ့သည် မှာ အောင်မြင်ဝင်ငွေဖြောင့်လျက်သာ။

ကိုကိုပို့ငွေတို့ ကို ကိုကိုဖို့ သာ ဝယ်ခြမ်းပေးထားပြီး ကိုယ့်လုပ်ငန်း ကိုယ့်လုပ်စာနှင့်ကိုယ် သူဌေးမငယ်ငယ်ကလေးဖြစ်နေတဲ့ သူပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့ သူပါ။ အညံ့ပဒုန်းမလည်း မဟုတ်။ ဦးနှောက်နည်းတဲ့ သူလည်း မဟုတ်။ စိတ်မချ စိတ်မဖြောင့်ရမဲ့ အခြေအနေလည်း မရှိ။

ဤသို့သော ထာ့ကို သူကြိုက်ရာလူနှင့် ကောက်ကက်ပေးစားလို့ ထာက အသာတကြည် ယူစရာလား။ ထာက မျက်စိမှိတ်ကာ ဆန့်ကျင်ရပြီး ရော မငြင်းခဲ့ပါဘူး။ လက်ခံစဉ်းစားပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံး ထာ သဘောမတူဘဲ ဤကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းဖြစ်သွားခဲ့တာကတော့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆိုကြပါစို့။

အင်း...အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားမနေချင်ပါဘူး။ ပြန်စဉ်းစားရင် သတိရစရာ ဖြစ်တယ်လေ။ အဲဒီအေးတိအေးစက် လူကို လည်း သတိရမနေချင်ပါဘူး။ မမကတော့ သူစီစဉ်ရာကို ဖျက်၍ သူလက်နှင့်ရေးတာကို ထာက ခြေနှင့်ဖျက်တဲ့ သူ၊ သူ့မျက်နှာ အိုးမဲကျပ်ခိုးတို့ နဲ့ သုတ်တဲ့ သူဆိုပြီး ထာ့ကို အတော်စိတ်တိုကာ မခေါ်မပြောတဲ့ အထိ။

ဒီတော့ ထာက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ မခေါ်တော့လည်း မခေါ်ကြဘူးပေါ့။ သို့ပေမဲ့ တစ်ဖအေ တစ်မအေတည်း မွေးထားတဲ့ သွေးစစ်ရင်းချာ ညီအစ်ကို မောင်နှမဆိုတာ တော်ရုံနှင့် ပြတ်ရိုးလား။ ဤအသိအားကိုးနှင့် ထာက ခုလိုတော့ ထွက်လာခဲ့တာပဲလေ။

မမက ထာ့ကို မခေါ်မပြောဘဲ ဆီးလုပ်မလား။ ကြိုဆိုဝမ်းမြောက်ပုံ၊ မလား ဆိုတာတော့ မသေချာ။ သူ့သမီး မင်္ဂလာကိစ္စ ထာ့ကို အသိတောင် မပေးပုံထောက်ရင် ကြိုဆိုဝမ်းမြောက်ဖို့ က တစ် ရာခိုင်နှုန်းလောက် သာရှိ၍ နှင်ထုတ်ချင်တဲ့ သဘောက ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိနိုင်သည် ။ ကျန် တဲ့ ကိုးရာခိုင်နှုန်းက ထာ့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံ။

မမကလည်း သူ့ဟာနဲ့ သူ ဂေါက်။ မိန်းကလေးတို့ မည်သည် အချိန်အခါ အရွယ်ကောင်းတုန်း ရနိုင်သမျှထဲက အကောင်းဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ်၍ လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရယူထားနိုင်ရမည်ဆိုတဲ့ မူဟာ မမကျင့်သုံးဖူးတဲ့ မူပင်။

ထိုမူအတိုင်းပင် မမဟာ အသက်နှစ်ဆယ်မှ ကောင်းကောင်း မပြည့်ချင်သေးခင် ဘွဲ့ရဖို့ တစ် နှစ်အလိုတွင် မန္တလေးမြို့ ဂရိတ်သူဌေး သူထက် အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်ကြီးသည့် ဦးမင်းသစ်ကို ခေါင်းခေါက်ရယူကာ လက်ထပ်လိုက်ပါသည် ။ မမရဲ့ အရွေးချယ်က သူ့ဟာနှင့်သူတော့ မှန်ကန် ကောင်းမွန်သည် ။

မမထက် အသက်အတော်ကြီးကာ မမလောက်မလှသော ဦးမင်းသစ်ဟာ မမကို ငုံထားမလို တုန်နေအောင်ချစ်ကာ မမ တစ်သဘောနှင့် အရာရာ ပြီးစေသည်။ မမဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သူဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး သူ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ရတဲ့ အတွက် ထွက်ကိုလည်း ဤအတိုင်း သူလုပ်လို့ ရမယ် မှတ်နေတာပါ။

သူ လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးလိုက်တာနဲ့ ပဲ ထာက လူစင်စစ်က ရေစက်ရေပေါက်လေး ဖြစ်သွားရမည်ကဲ့သို့ပင်။ ထာက ရေစက်လေး မဖြစ်တဲ့ အပြင် အလျှံတညီညီးနှင့် သူ့ကို မီးလိုဟပ်မတတ်ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အတွက် မမ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတာလို့ ထာ ထင်သည်။

မမက သမီးတစ်ယောက် သားတစ်ယောက် မွေးထားပါသည်။ မမသမီး ချစ်သစ်က အသက် နှစ်ဆယ်ထဲ။ မမသား နှစ်သစ်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်။ မမသည် ချစ်သစ်ကို ယောက်ျားကောင်းကောင်း ရရမည်၊ နှစ်သစ်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်ရမည်လို့ ဟိုးပီစီကွေးကတည်းက တစ်ချက်လွှတ်ဘောင်ခတ်သတ် မှတ်ပုံစံချထားသူတည်း။

ချစ်သစ်ကို တူမသားဦးလေးမို့ ထာက သိပ်ချစ်ပါသည်။ ငယ်ငယ်က ထွဲလက်ပေါ် ကြီးရသည်။ ထာနှင့် တူတူဆော့ကစားရင်း ထာ ထိန်းရသည်။ တူလေး နှစ်သစ်ထက် ချစ်သစ်ကို ထာက အချစ်ပိုသည်။ ချစ်သစ်ကလည်း ထွဲကို ချစ်သည်။

အမြဲမပြတ် ရန်ကုန် မန္တလေး ကူးလူးကာ တွေ့ဆုံနေကျဖြစ်ရာမှ မနှင့် ထာ မခေါ်ကြတဲ့ နောက်မှ မတွေ့ဖြစ်ဘဲ ရှိနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သစ်နှင့်ထာက ဖုန်းအဆက်အသွယ်တော့ အမြဲရှိသည်။

ခုလည်း ပဲ သူလက်ထပ်ရတော့မယ့် သတင်းကို ချစ်သစ်ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်၍ သတင်းပေးတာလေ။ မမက ထွဲကို အရေးလုပ်မပြောပေမ

ယ့် ဒေါ်လေးကိုတော့ အကြောင်းကြားသတင်းပေး ထားပြီးပါပြီ။ ဒေါ်လေးကသာ မြဲထားတာ။ မမက ထွက်မပြောတဲ့ အတွက် ဒေါ်လေးက ပါ သူသိရက်နဲ့ မပြောဘဲ နှုတ်လုံထားသည်။

ဒေါ်လေးဆိုတဲ့ ဒေါ်လေးကတော့ မန္တလေးလိုခရီးကိုမပြောနှင့်၊ အိမ်ထဲကနေ ခြံထဲဆင်းရမှာ လောက်ကိုပင် အင်မတန် ပျင်းရိဝန်လေး လိမ်တွန့်နေတဲ့ သူ။ အိမ်ထဲမှာ သာ ကုပ်နေချင်သူ။ တတ် နိုင်သမျှ ရှောင်လို့ ရသမျှ သွားလာစရာ ရုံးပြင်ကန္နား ပွဲလမ်းသဘင် အလှူမင်္ဂလာ၊ ဘာကိုမဆို ရေသာခိုကာ ရှောင်နေတတ်တဲ့ သူ။

ဒီတော့ ချစ်သစ် မင်္ဂလာကိစ္စကို မမက တစ်ချက်လွတ် ဇွတ်မခေါ်လို့ ကတော့ သွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိပေ။ မမကလည်း ဒေါ်လေးလာလျှင် ထာ သိမှာ စိုးလို့ ထင်ပါသည်။ ဒေါ်လေးကို ဇွတ် မခေါ်။ ဤသို့ ကျိတ်စဉ် ကျိတ်ကျင်းပသွားမှာ ကိုပဲ ထာက မကျေလည်တာ။

ချစ်သစ် သဘောဆန္ဒမှ ပါရဲ့ လား။ ချစ်သစ်ရဲ့ ချစ်မေတ္တာစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ တုတ်မိုးပေးစား ခံရတာလား။ ဒါတွေ သိချင်သည်။ ဖုန်းထဲမှာ ချစ်သစ်ကလည်း ကမန်းကတန်းသာ ပြောဆိုသွားကာ ဘာမှ ရေရေ ရာရာမသိရ။ ဒါကြောင့် ထာ ထွက်လာသည်။ ဒီနေ့သိ နက်ဖြန်ထွက်ဆိုသလို အဝတ်အစားအနည်းအကျဉ်းပဲ ကောက်ထည့် ထွက်လာခဲ့တာ။

ရက်ကလည်း သိပ်မလိုတော့ဘဲ ကပ်နေပြီလေ။